

ברפתות

ספטמבר 2001

איזה משבר יש בארץ אם תוצרת החלב לא מגיעה לחנויות במשך יום או יומיים.

אי אפשר להכחיש שטראומות בענף – אלה שיש לנו שליטה עליהן ואלה שנופלות עלינו כגזירה משמיים – גם משפיעות וגורמות לרפתן דאגה, כאב והשקעת שעות רבות לתיקון המצב, על אחת כמה וכמה כאשר הטראומה גורמת סבל לבהמות שבאחריותנו. אני מקבלת שאי אפשר להחזיק רפת בימנו מבלי לשחוט פרות, אבל תמיד כואב לי המבט מפרה שעולה על משאית וחוששת לגורלה – ובצדק!

הרפתן חייב לעבוד בצוות, כאשר אנשי תלויים אחד בשני כדי לבצע את העבודה בצורה הטובה והיעילה ביותר. במשך השנים היו תקופות, כמו התקופה האחרונה, שעבודת הצוות היתה חוויה ונתנה תמיכה בתקופה כל כך קשה שאותה עברנו כאשר לא ידענו מה יהיה גורלנו.

מלבד אנשי הצוות ברפת אנו קשורים עם אנשי מקצוע אחרים מכל הארץ. כאן צריך לציין את העזרה הגדולה שהרפתן מקבל מאנשי המקצוע בכל תחום הקשור לענף, הזנה, תכנון, כלכלה, איכות המוצר, וכן מהלשכה הווטריןרית הממשלתית ובעיקר מהרופא המקומי, נציג "החקלאית". חוץ מפגישות עבודה, הקשרים עם אנשים אלה מתקיימים בימי עיון, כנסים וביקורים ברפתות אחרות. הכנס השנתי של הרפתנים בזכרון יעקב הוא אירוע מבורך ומהנה מבחינה מקצועית וחברתית. מי יכול לשכוח את הפגישות הלבביות באגודת "און" והסיפוק המקצועי לראות פרות בנות טיפוח ישראלי שיכולות להתחרות

מחניים נפרדה מהרפת, ענף שקיים בישוב מאז ההתיישבות הראשונה במקום, ענף שהכניס תרומה קבועה ויציבה, מקום עבודה קבוע ורווחי. מקום עבודתי במשך ארבעים שנה בדיוק.

אנשים חושבים שעבודה ברפת זה רק לקום לפנות בוקר לחליבה, לעבוד בבוץ בימי גשם, לעבוד בשבתות וחגים ובכלל לא יודעים שיש צדדים חיוביים ויפים לעבודת הרפתן.

רפתן אמיתי מוצא סיפוק מעדר מטופל כראוי, מוולד שנולד בשלום, מיצור חלב נאה, מהשג מקצועי, מהתרומה למשק ואפילו ממבט על סככה שהפרות רובצות בה בשלווה. תמיד היה לי סיפוק מזה שאנחנו מייצרים מזון בסיסי,

של הרפת, הארועים הרודפים האחד את השני. תמיד משהו קורה, המלטה, ייבוש, העברות, ביקור רופא, חיסונים, טילוף או ישיבת צוות עם גלידה המסורתית במחניים. יחסר לי הצוות והעבודה המשותפת איתם ועם כל האנשים הקשורים לרפת יום יום, במיוחד אלה שבתחום בריאות הפרות, שזה התחום שעסקתי בו. יחסר לי הנוהל של שנים שאני עוברת כל בוקר על כל אחת מעל ארבע מאות בהמות, בודקת, מסתכלת, רושמת הערות ואומרת "בוקר טוב" או "מזל טוב" לפרה אהובה עלי במיוחד. אני מאמינה ומקווה שאמצא דרך לשמור על קשר לדרך חיים שצעדתי בה מגיל שתיים-עשרה. אן הרפתנית ממחניים

בכל פרה בעולם? כאן אולי המקום להודות לאגודת "און" על הפרס שהעניקו לי בתערוכת היובל ב-1996. כל כך התרגשתי ששכחתי לכתוב מכתב תודה.

הרפתן לא רק נותן לענף, הוא גם מקבל ממנו. כל אחד עובר משברים אישיים מפעם לפעם והרפת תמיד קיימת, מבקשת שתחזור אליה, למסגרת, לסיפוק מהעבודה ולתמיכה של אנשי הצוות.

לכן, עולם הרפת הוא הרבה מעבר לחליבת בוקר או פרות שבורחות ביום שישי בערב. הוא עולם של עבודה משותפת, קשרים אישיים וסיפוק ממקצוע נפלא. תחסר לי ההמשכיות

